

ORTO

DEN A NOC

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Obrázky a texty na téma "Den a noc"

Autorské básně

Rozhovor

SLOVO ÚVODEM

Vážení čtenáři,

začíná nám nový školní rok a s tím k nám do Orta přicházejí i nové tváře, které bych tímto chtěl v naší redakci přivítat.

Den a noc, slunce a měsíc, dva opaky, kteří na obloze soutěží o to, kdo koho dožene dřív. Je to hezká představa, snad až na to, že se jim to nikdy nepodaří. Jsou jako dva smutní milenci, kteří vědí, že jsou od sebe navždy odloučení, ale kteří by i přesto strávili celý život snahou se sblížit. Otázkou potom je, co kdyby se jim to povedlo? Vzplanul by jejich láskou celý svět, nebo by naopak opadla a na světě by vše zůstalo stejné, jen s tím rozdílem, že už se ti dva milenci na naší obloze nesnaží být spolu. Nejmutnější příběh o lásce je ten, který mohl být, ale nikdy nebyl. My lidé, ač nejsme dvě vesmírná tělesa na obloze, se často snažíme dosáhnout něčeho, co jsme si idealizovali a o čem si myslíme, že nás spasí. Když nakonec dopějeme do bodu, kdy to máme na dosah, kdy vidíme, že to není tak perfektní, jak jsme si to představovali, radši stáhneme ruku a najdeme si něco nového. Tak opakujeme koloběh, jako když ve dne vychází slunce a uhání za měsícem.

Jonáš Chalupa
Časopis OrTo

„Dokonce i ta nejtemnější
noc skončí a vyjde slunce.“

VICTOR HUGO

O NÁS

Jak začít? Řekla bych, že jsme parta kreativních studentů, přátel, kteří se na svět kolem sebe rádi koukají uměleckýma očima. Každý z nás jsme jiný, každý z nás vidí svět trochu jinak, a v tom je ta krása.

Když jsem před lety přišla do OrTa, bylo nás sotva šest aktivních. Teď, po dvou letech, máme skvělou redakci se 30 členy a myslím, že se nám daří dělat vážně plná čísla se spoustou autorské tvorby, fotek, kreseb, básní, maleb, rozhovorů či zajímavých článků.

Myslím, že pro nás OrTo není jen obyčejný školní časopis. Každý text, kresba, fotka, báseň v sobě skrývá tolik z nás, tolik citu, krásy, lásky, neštěstí, smutku a radosti. Není to jen tak nějaký časopis. Pro nás je to naše mistrovské dílo, které jde přímo od srdce. Je to časopis pro Vás, ale i pro nás, abychom se k němu jednou mohli vrátit a prožít si znovu ty kouzelné chvíle.

Pojďte si je prožít s námi, dokud to jde.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

OrTo_GJO

Šéfredaktorka:

Anežka Holá

Naše redakce:

Adam Matoušek

Adele Bečvářová

Adéla Černá

Aneta Hejdová

Barbora Bečvářová

Barbora Marysková

František Žaloudek

Jonáš Chalupa

Karolína Jůnová

Lenka Heroutová

Marie Majorová

Martina Pexová

Nela Janečková

Nella Hlebová

Pavel Trojan

Petr Bartoš

Sabina Bourková

Sofia Kyslytska

Štěpán Štef Hadrovský

Tereza Skalová

Tomáš Kováč

Co v tomto čísle najdeš?

— 06

PRO SLUNCE

Anežka Holá

— 09

CHAT CONTROL

Jonáš Chalupa

— 13

ROZHOVOR S PANEM MILANEM
TEPLÝM

František Žaloudek

— 16

CHYBÍŠ MI

Petr Bartoš

— 18

DEN A NOC

Martina Pexová

— 21

RECENZE NA KNIHU:
KRÁLOVNA ALŽBĚTA II.

František Žaloudek

— 22

NĚKDE MEZI DNEM A NOCÍ

Marie Majorová

— 24

ČEKÁNÍ

Petr Bartoš

PRO SLUNCE

ANEŽKA HOLÁ

Miluji slunce.

Miluji východy slunce,
přesně ty schované za mraky a plné deště.
Miluji, když se probudím sama od sebe,
žádný budík, jen paprsky z nebe.

Miluji slunce.

Miluji ty, co září jak slunce,
přesně ty, co mi za tmy i za deště
vykouzlí úsměv na rtech.
Jen tak, ze slunce.

Miluji slunce,
miluji lásku hřejivou jak slunce,
přesně tak jasnou, krásnou, až neskutečnou,
taková, co nikdy nezhasne
jak slunce.

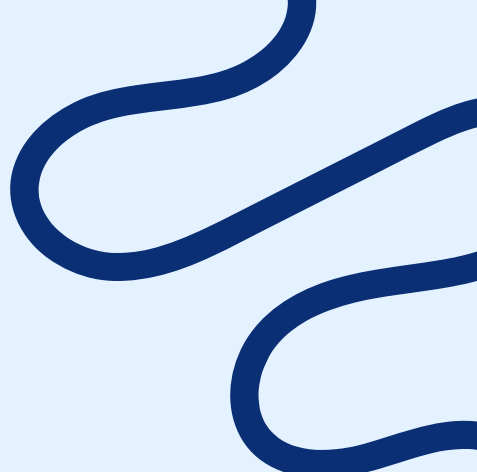
Pálí.—

Miluji slunce,
miluji západy slunce,
přesně ty, při kterých červánky nad polem
kreslí tvoje radosti, strasti všude kolem.
Miluji to tiché, s vděkem sledovat
a pánu bohu za slunce děkovat.

Miluji slunce.

Miluji hvězdy bez slunce,
přesně tak, když jde vidět hvězd plné nebe,
miluji tak být tiché, ve tmě,
bez slunce.

~~Protože pak můžu říct,
že na lásku nevěřím.
Nevěřím svému miluji tě.~~

Protože
miluji slunce,
miluji paprsky slunce,
přesně ty, co mně celý dny pálí,
miluji, když mě spálí,
cítím se, jak žena při milování.
Díky, slunce.

Miluji slunce,
tak moc miluji slunce,
přesně když vysuší celé pole,
když vyschne poslední kapka v tůňce,
když zmizí další kus ledovce,
když v teplém oceánu další korál zemře.
Víš, jak velký je kus světa zničený sluncem?
Tak přesně tak moc Tě miluji,
slunce.

CHAT CONTROL

JONÁŠ CHALUPA

Koncové šifrování – šifrování, které používají některé chatovací platformy nebo SMS zprávy, umožňuje soukromí konverzace tím, že při odeslání zprávu zakóduje a klíč k rozšifrování má až její příjemce. Nikdo jiný si ji tak přecíst nemůže, ani kdyby chtěl.

Návrh evropského zákona jako z knihy 1984. Ve jménu ochrany bezpečnosti dětí chce skenovat a „číst“ všechny naše zprávy. Včetně těch zašifrovaných. Kritiky nazýván nezákonný a porušující lidská práva. Co skutečně znamená a jak by se nás mohl dotknout?

Historie

Regulace byla původně navržena eurokomisařkou Ylvou Johansson ze Švédska na začátku roku 2022. Návrh měl sloužit k prevenci šíření materiálu, který by ohrožoval bezpečnost dětí (tj. dětské porno aj.). Podle tohoto návrhu by se skenovat měla **jakákoliv zpráva, obrázek, video, text nebo soubor na jakékoliv internetové chatovací platformě, a to nejen u lidí podezřelých z trestných činů, ale úplně u všech**. Této regulaci by byly podrobeny nejen služby jako Instagram, Messenger nebo třeba Discord, ale i chatovací platformy s koncovým šifrováním jako například WhatsApp nebo Signal. V případě, že by systém odhalil „nebezpečný materiál“, předal by ho bezpečnostním složkám ke zpracování.

Konec koncového šifrování

Koncové šifrování, které hájí skutečné soukromí konverzací, by tento návrh naprosto smetl ze stolu. Aby mohl systém skenovat všechny zprávy, musel by více či méně omezit fungování tohoto šifrování. Problém je v tom, že jakmile se toto stane, policie není jediná, kdo se k vašim citlivým informacím může dostat. Naše konverzace se automaticky stávají náchylnější k napadení nejenom jednotlivými hackery, ale i nepřátelskými zeměmi, jako je například Rusko.

Omezování lidských práv

Článek 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie garantuje každému právo na ochranu komunikace a osobních údajů. Experti říkají, že by chat control narušil podstatu obou těchto článků. Také je zde riziko, že by se tato regulace mohla v budoucnu zvrhnout a nemířila by jen na ochranu dětí, ale například na názory politické opozice nebo na jednotlivce nevyhovující režimu.

Precedent

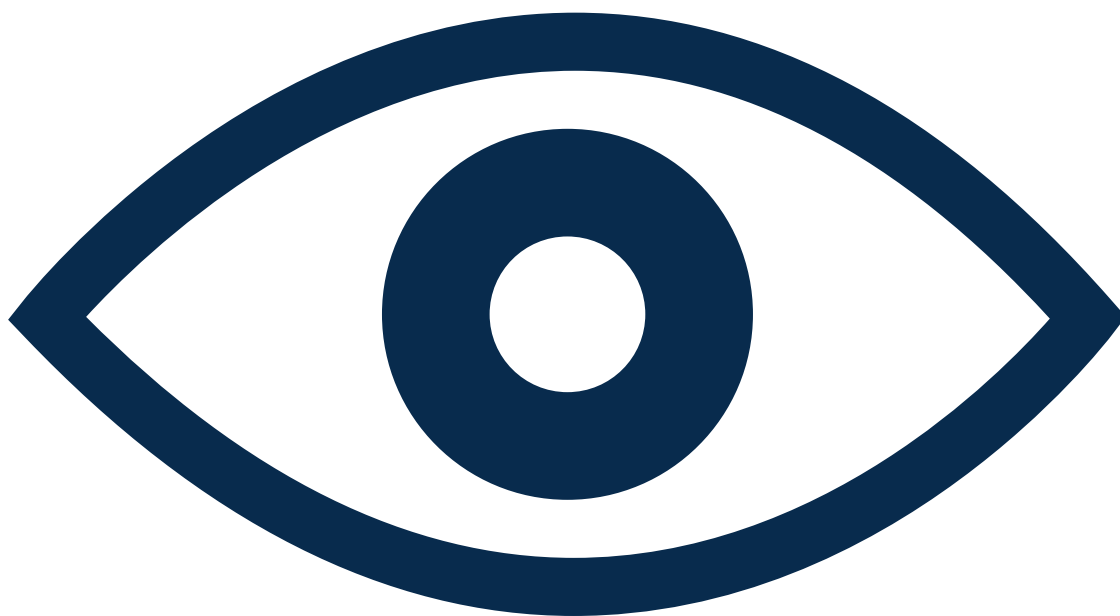
Mimo to, že zákon omezuje lidská práva, dává také nebezpečný precedent pro zbytek světa. Pokud začne Evropa skenovat všechnu naši komunikaci, i kdyby jen s dobrým úmyslem ochránit děti od nebezpečného obsahu, dává to signál světu, že to může dělat taky. Představte si, že by zprávy začala skenovat třeba Čína nebo aktuální administrativa USA. Myslíte si, že by toto skenování zůstalo skutečně apolitické? Zároveň, autoritářským vládám, které by měly tuto technologii k dispozici, by to mohlo výrazně zjednodušit postup od demokracie k diktatuře. Celé toto by samozřejmě mohly státy schovat za zástěrku toho, že ochraňují svoje občany, svoje děti nebo že chrání národ před nebezpečnými vlivy. Tím, že by tento systém Evropa implementovala jako první, odpověď na argument: „To nemůžete, je to nedemokratické!“ by mohla být jednoduše: „Není, Evropa to dělá taky.“

Chybovost

Systémy, které by zprávy skenovaly, by byly trénované modely AI. Podle zpráv německého Bundestagu mají tyto systémy velkou chybovost a nedokáží rozpoznat, zdali se jedná o nevinný vtíp nebo třeba fotky z rodinné dovolené. Protože by tento systém předával podezřelé zprávy rovnou bezpečnostním složkám, mohlo by to způsobit jejich zahlcení falešnými obviněními. Experti říkají, že by to způsobilo nejen plýtvání prostředky, ale i negativně ovlivnilo právě ochranu dětí, na kterou je v tomto zákoně dán takový důraz.

Závěr

Na závěr tohoto článku bych rád vyjádřil svůj osobní názor. Věřím, že za celým návrhem stojí chvályhodná a záslužná myšlenka, ale i tak záslužná věc jako ochrana dětí si nezaslouží narušování našich základních práv a svobod. Všechna rizika, která to přináší, včetně možnosti zneužití celého systému k politickým záležitostem, nejsou dostatečně vyvážena přínosy, které by systém naší společnosti přinesl. Už jen představu, že kdosi vidí všechnu naši komunikaci, bychom měli brát jako alarmující. V současné době se Dánsko, spomocí svého prezidentství v EU, snaží tento návrh prosadit. Hlasovat by se o něm mělo už 14. října. Většina států, která by se na hlasování podílela nejsou pro, ale část z nich není proti. Tato skutečnost přináší určité riziko, že návrh projde, protože většina států se bude hašteřit o detailech a nebude jednotně hlasovat proti. A co tím můžeme udělat my? Nic, Česká republika se totiž staví proti.

ROZHOVOR S PANEM MILANEM TEPLÝM

FRANTIŠEK ŽALOUDEK

Dnes tu pro vás mám rozhovor spanem Teplým, který je generálním ředitelem společnosti Madeta. Tento rozhovor mě napadl, když jsem před pár měsíci zjistil, že nemůžu laktózu, a většinu výrobků bez laktózy vyrábí právě Madeta.

Kam jste chodil na základní školu?

Na Nedvědovo náměstí v Praze 4 – Podolí.

Po základním vzdělání jste se vydal, na jakou školu?

Na gymnázium se zaměřením na matematiku a fyziku, taky v Praze.

Co bylo v mládí vaším vysněným povoláním?

Chtěl jsem být fotbalistou.

Vy jste inženýr, že? Na jaké škole jste tento titul získal?

Na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze jsem vystudoval obor Potravinářské technologie se zaměřením na mléko.

Co byla vaše první práce?

Nastoupil jsem do Laktosu Praha, nejdřív do Radlické a pak do Trojské mlékárny jako technolog.

Jak jste se dostal do společnosti Madeta?

Téma mé diplomové práce znělo: „Tavené sýry – změny aminokyselin v procesu tavení“. Procesní stránku jsem tři týdny řešil v mlékárně v Řípce u Tábora. A a poprvé jsem se tam potkal s panem Václavem Buryánkem, ikonou tuzemské sýrařiny, který tam tehdy pracoval jako technolog a dělal mi k diplomce oponenturu. Vždycky ráno vzal pánvičku, hodil na ni šunku, žampiony, pět šest vajec, udělal omeletu, a pak mi do pozdního odpoledne vyprávěl, co a jak je třeba v mlékařině dělat. Když jsem potom po vysoké škole nastoupil do Laktosu, potřeboval jsem byt, byl už jsem byl ženatý. Ve firmě mi ho sice odbory přidělily, ale nějakou „náhodou“ v něm nakonec bydlel někdo jiný.

Tak jsem se urazil, dal výpověď a nastoupil do Ústředního inspektorátu státní inspekce jakosti jako vedoucí senzorické laboratoře. Ovšem stále bez bytu, s malou dcerou. Nebylo to lehké. No, a pak jsme se ženou potkali pana Buryánka na Václavském náměstí u stánku s klobásami. Slíbil, že se zeptá, jestli nemá k dispozici byt Madeta, tehdy Jihočeské mlékárny. Za dva dny volal, že mám přijet. A tak jsem 2. června 1976 dorazil do Českých Budějovic a o měsíc později nastoupil jako vedoucí závodní laboratoře. A hlavně jsem měl klíče od bytu v paneláku na sídlišti. (Smích)

Jak jste získal vaše místo generálního ředitele Madety?

V laboratoři jsem moc dlouho nepobyl, dodnes nechápu, že mi po třech měsících svěřili pozici vedoucího výroby, což jsem nakonec dělal čtrnáct let. Působil jsem i jako obchodní náměstek ředitele podniku. A pak přišel 17. listopad 1989. Tehdejšího soudruha ředitele odvolali a Ministerstvo zemědělství na tuto pozici navrhlo mě – nebyl jsem členem komunistické strany, a možná jsem i něco uměl. (Smích) Tak jsem se přihlásil, v konkurenci asi dvacítky dalších adeptů obstál a stal se generálním ředitelem. Časem jsem Jihočeské mlékárny zprivatizoval, což byla velmi náročná anabáze, kromě jiného i proto, že po firmě toužili například Francouzi nebo Holanďané. Ale nakonec to dobře dopadlo. Firma zůstala česká a také se vrátila ke svému původnímu jménu Madeta. Možná to v Kutné Hoře nevíte, tak vás to bude třeba zajímat. Jméno Madeta je složené z počátečních písmen Mlékařského družstva táborského, předchůdce Madety. To vzniklo v roce 1902 v Táboře a o čtyři roky později zahájilo ve městě výrobu v družstevní mlékárně. My madeťáci – tak si tady odjakživa říkáme – jsme hrdí, že naše jihočeská Madeta má tradici delší než 120 let. A že se jí navzdory všemu a všem pořád daří.

Co tato práce obnáší?

To bude asi ve všech firmách stejné, takže nejspíš dost nudné čtení. A toho mají čtenáři studentského časopisu určitě dost v učebnicích. Seznam pravomocí a povinností vygeneruje případným zájemcům umělá inteligence. Snad bych jen dodal, že to je také spousta rozhodování, často nepříjemných, velká odpovědnost nejen za firmu, ale i madeťáky. No, a takovým příjemným bonusem je, že se člověk díky tomu setká s řadou zajímavých lidí nejen z byznysu, ale i z politiky nebo kultury. Takže to určitě není nuda. (Smích)

Baví vás tato práce?

I když jsem v Madetě už 49 let, což by samo o sobě mělo být trestné, tak musím říct, že někdy docela jo. (Smích)

Máte nějaké životní motto?

Nemám, musel bych si ho vymyslet. (Smích)

CHYBÍŠ MI

PETR BARTOŠ

Stál jsem a čekal na tebe,
čekal, kam mě osud zavede.
V dešti, v horku i ve sněhu,
doufaje, že znovu ucítím tvou něhu.

Chybíš mi, nevím, co říct,
přál jsem si, aby mi život šel vstříc.
Stýská se mi po hezkých časech,
chci tě zase hladit ve vlasech.
Chybí mi tvůj úsměv a smích,
zármutek ze srdce omývá mi líh.

Utápím se pomalu v žalu,
sedící na stoličce v zapadlém baru.
Chodím ti dávat květiny, cos měla ráda,
pokaždé tam stojím a čekám, kdy na mě přijde řada.
Nevím, jak si bez tebe pomoci,
chybíš mi... chybíš mi strašně moc.

Byli neuvěřitelně krásní.

To byla první věc, které si Isyra na svých záhadných společnících všimla. Objevovali se vždy se setměním a mizeli sprvními paprsky. Sledovali ji jako stíny po celou její cestu. Vždy když se navečer utábořila v lesích a zapálila maličký plamínek ve své staré lucerně, kroužili nad jejím tábořištěm jako by ji chránili.

Dlouhá, štíhlá hadovitá těla, křídla jako skvrnitě plátno, třpytivé šupiny, klínovitá hlava a mrštný ocas. Nikdy se příliš nepřiblížili, možná se Isyry báli. Přesto jí dovolili každý večer sledovat jejich nebeské tance, dokud neupadla do hlubokého spánku. Když se ráno vzbouzela svlasý plnými listí, nebyla si nikdy jistá, jestli se jí to nezdálo. Přála si, aby to byla skutečnost – neuvěřitelná skutečnost, kterou ostatní pokládají za mýty.

Bylo tomu už osm dní, co se Isyra vypravila na dalekou cestu, aby si v královském městě našla práci. Dny ubíhaly pomalu a neměnně, ani jeden se doposud neodchýlil od zaběhnutého řádu – až do naprostého vyčerpání se prodírat po zvířecích stezkách, večer ležet pod temnou oblohou a pozorovat ty překrásné tvory.

Devátý den začalo pršet. Isyra se zabalila do svého cestovního pláště vnaději, že se mraky jistě brzy přeženou. Nepřehnaly. Zdlouhých hnědých vlasů stékala Isyře voda a hledala si cestičky po jejích tvářích jako slzy. Ruksak, v němž měla veškerý svůj majetek, už vodou výrazně ztěžkl.

Proto se Isyra rozhodla ukrýt v nejbližší jeskyni. Po kamenité podlaze rozložila mokré oblečení z ruksaku a do toho nejméně mokrého se převlékla. Pak se usadila kousek od vchodu a pozorovala, jak se déšť mísí se šerem přicházející noci.

Po několika hodinách tichého přemýšlení, již za úplné tmy, se ozvaly kroky. Mířily směrem k jeskyni. Isyra překvapeně zamrkala. Než snadála, strčil do jeskyně hlavu jeden z jejích zvláštních strážců. Obrovským žlutým očima obhlédl celou jeskyni a vkročil dovnitř. Za ním hopsalo něco malého a neposlušného, třepotalo to drobnými křídly a vydávalo to tiché pištivé zvuky. Mladě, došlo Isyře. Posunula se na stranu, aby návštěvníkům udělala více místa.

Kupodivu se oba usadili hned vedle ní. První z draků byl mnohem vyšší než Isyra. Šupiny měl smaragdově zelené a lehce švihal ocasem ze strany na stranu. Mládě, které ho doprovázelo, se mu usadilo u nohou. Šupiny se mu leskly růžovou barvou okvětních lístků.

„Kdo jste?“ zeptala se tiše Isyra. Bála se pohnout, aby je nepoplašila. Ach bože, cítila se jako ve snu. Krásném, zářivém snu.

„Já jsem Nyrath,“ píplo dráče lidskou řečí. Větší drak po něm střílil nečitelným pohledem. Skoro jako by si nebyl jistý, jestli by měl své pravé jméno Isyře sdělovat.

Isyra jeho nejistotu vycítla a řekla: „Jmenuju se Isyra.“

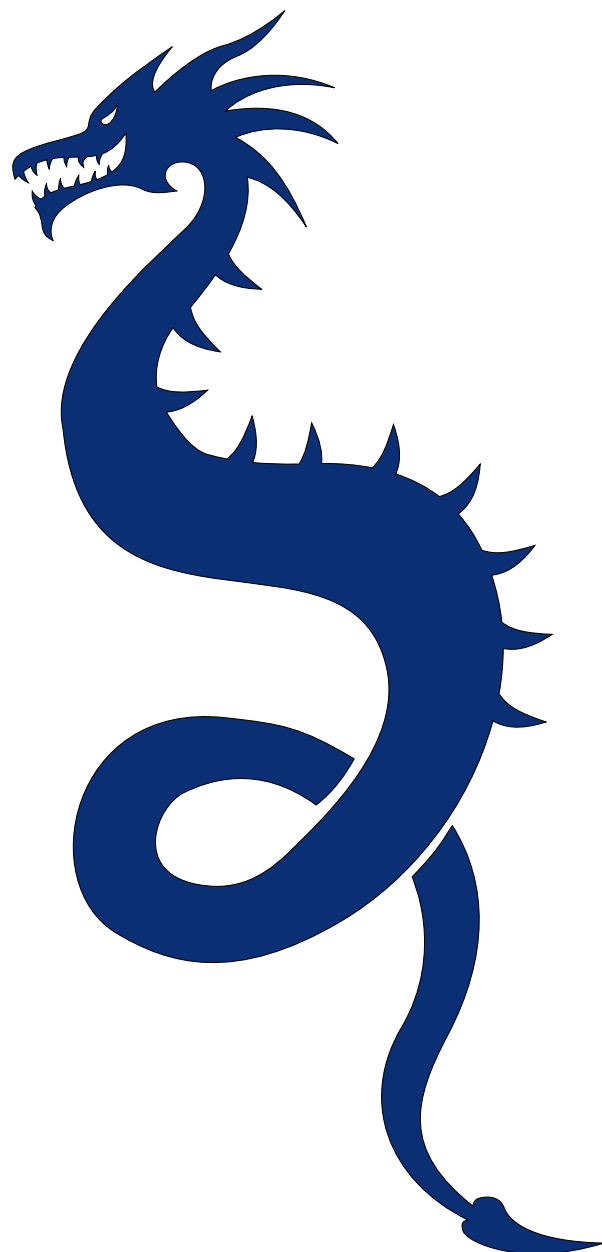
„Jsem Lothim,“ dodal po delší odmlce drak.

„Schováváme se tu před deštěm,“ dodala Nyrath celkem zbytečně. Oči jí zářily.

„Já myslela, že vás chrání vaše šupiny?“ vyzvídala Isyra.

„To ano,“ vysvětloval Lothim, „ale to až když dospějeme. Než se nám mláděcí šupiny vymění za dospělácké, jsme naprosto bezbranní.“

„Takže vy jste oba mlád'ata?“ překvapilo Isyru. Byla by si myslela, že je Lothim už dospělý.

„Lothim bude dospělý příští jaro,“ řekla Nyrath a se zbožným pohledem mladší sestry na Lothima pohlédla.

Později už si Isyra nebyla schopná vybavit, o čem si celou noc povídali. Čas plynul rychle, až příliš rychle a najednou měla spící Nyrath na klíně. Hladila ji po šupinách a ona tiše předla. Lothim hleděl do tmy.

Konečně se Isyra odhodlala zeptat na otázku, která ji pronásledovala už několik dní. „Proč létáte pořád za mnou? A proč jen v noci?“

Lothim se na ni podíval. Naklonil hlavu ke straně. „Jsi jiná než ostatní lidé, Isyro,“ prohlásil nakonec. „Díváš se. Vidíš. Cítíš. Vnímáš. Tebe se nebojíme. Stebou se cítíme v bezpečí.“

Isyra ani nemukla. Jen překvapeně a potěšeně vydechla.

„Bojíme se však, aby nás nespatriili jiní lidé, proto létáme jen ve tmě.“

Isyra se zmateně zamračila. „Čeho se bojíte? Proč by vás neměli vidět?“

Lothim rozpačitě přešlápl. „Lidé umí být zlomyslní. Zraňovat. Někteří zraňují i svůj vlastní druh. Bojíme se, že by mohli chtít zneužít naši schopnost létat – tančit po obloze. Že by náš dar přetvořili v něco děsivého. Přiměli nás bojovat za něco, v co nevěříme. Je lepší zůstat ve tmě. Ukrytí. V bezpečí.“

„To pak ale není život,“ namítla Isyra. „Tma je bezpečná, ano, ale nedá se v ní žít natrvalo. Přináší právě jen ten pocit bezpečí. Ale dobrodružství, radost, přátelství – to všechno čeká na denním světle. Nebudu ti lhát, Lothime. Náš svět není dokonalý a nejspíš nikdy nebude. Vždycky tu budou lidé zlí, závistivci ochotní škodit ostatním. Ale vždy tu budou i lidé dobří a laskaví.“

Pak už neříkali nic. Venku svítalo a Lothim s Nyrath se museli zvedat kodchodu. Isyra se s oběma rozloučila a sbalila si věci. Dnes už snad konečně dorazí na okraj královského města.

Když kráčela po lesní cestě směrem od jeskyně, cosi jí přimělo zvednout hlavu. Vysoko nad vrcholky stromů se ve slunečním světle míhalo několik obrysů dračích těl – a byli mezi nimi i jeden zelený a růžový.

„Ráda vás vidím, přátelé,“ zašeptala. „Vítejte na světle.“

RECENZE NA KNIHU: KRÁLOVNA ALŽBĚTA II.

FRANTIŠEK ŽALOUDEK

Tuto knihu napsal Andrew Morton, anglický spisovatel, který se zaměřuje na biografie královské rodiny. Teď ale zpět ke knize, kniha popisuje život královny Alžběty od jejího narození přes svatbu s princem Philipem (tehdy jen vévodou z Edinburghu), svatbu prince Charlese slady Dianou až k její smrti. Kniha je velice zajímavá ale přijde mi, že trochu zbytečně popisuje její ranou vládu a méně se zabývá zbytkem a někomu by mohl vadit styl jakým je kniha psaná, například dlouhé kapitoly – průměrně dvacet stran na jednu kapitolu – anebo časté odbočky od tématu.

Celkové hodnocení:

8/10

- + velice zajímavě napsané
- + spousta různých zdrojů
- kapitoly se mohou zdát dlouhé
- zbytečně dlouhé vyprávění o začátku vlády

NĚKDE MEZI DNEM A NOCÍ

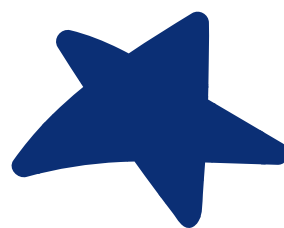
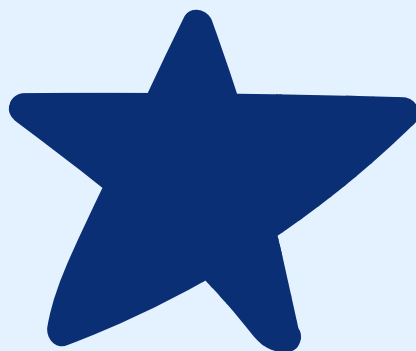
MARIE MAJOROVÁ

Nebud' mě z toho krásného snu,
kde neexistuje strach z nového dnu.
Ve snu, ve kterém se nemusím obávat,
můžu jen bloudit, nové směry poznávat.

Ve snu, kde můžu se vrátit na cestu,
když dojdu moc daleko k hustému lesu.
Kde slova obsahují jistotu
a neznají prázdnotu.

Sen je od toho, aby se zdál,
a každý se další den, posunul dál.
Dál někam, kde je nám lehce,
a času se utíkat nechce.

Někam, kde můžu zapomínat,
hluboce city druhých vnímat.

ČEKÁNÍ

PETR BARTOŠ

Osvícen pouliční lampou
sedím tiše na lavičce v parku,
v parku, kde sdílel jsem svůj první polibek
a vyznal holce lásku.

Cívím do prázdna v dálce,
do aleje dalšího pouličního osvětlení,
osvětlení, co svítí všem, kdo hledají cestu
a prahnou po vysvětlení.

Čekám tady na tu,
co odvede mě na druhou stranu,
na stranu věčného klidu a konce trápení,
kde před konečnou bránou stanu.

TUPAC SHAKUR

„Pokud zvládnete
projít nocí, objevíte
jasnější den.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2025

Jaselská 932, Kutná Hora, 284 01, Česká republika

Logo: Monika Sladká

Design: Aneta Neprašová

Titulní strana: Lenka Heroutová

Ilustrace: L. Heroutová, J. Chalupa

Korektura: Tomáš Kováč

Editace a formátování: Jonáš Chalupa, Anežka Holá

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO